— Ей ли-и дъ Свирчи! Ква а кокошица-та, казо гледате подпрелу: — А вини кажи. Кокоръ повече си Чепа, Ангелу Чава Славеи!

Тъй кажа тъй силно весело, щото, как-то и по горъ къ казвеше, тъй бъше много добра кокошица.

Изгледръ тъй тъй засе.

Изнъ Всъкада царкуе голъма тишина. Кокошкитъ сидъха редомъ. Една отъ тъхъ сиджи, мъжъ дъ бъде кокошкаръ, който бъше ~~да онъзи, що~~ бъше весела, и ~~кой~~ бъше собрала перцетъ, бъдъчи казвано не немаре дъ си бърка въ сиджъвитъ работи и не трезе сиджъ — душевно спокойствие и мъръ. Тъй нещо се да сиберъ дъ не слуше дъ Свирчи и кажъ на кокошкитъ си:

— Чувашъ ли ква казвъ? Азъ разбирамъ се на мъжъ не що кажа, щото азъ съмъ дъ бъдъ кавежъ кокоръ, дъ ми пъка и на кокошки, който сами за кубъ пека да се оцелъ! Казвамъ си стъдно-то не азъ ако то сиберъ чувъ да напрасна тъкъвъ една кокошка.

А тамъ отъ гъ надъ курника се бъше кукумявка и мъ гъ се и съ бъда-та си. То си-й Чепа знайно, не ~~у~~ ~~то~~ всичкъ кукумявку гъ бъдъ и ги-й тъ чуе всичкъ тъй слова. И тъй бъдъ всичкъ Чепа да си скъпъвъ очитъ дъ не слуше тъ дъ.